



Evgen Sajovic: Poljane v snegu

V BEŽIGRAJSKI GALERIJ

Svet v zelenem Evgena Sajovica

V petek, 2. decembra so v Bežigrasjski galeriji odprli razstavo del akademskega slikarja Evgena Sajovica, člana Društva slovenskih likovnih umetnikov. Razstavljenih je 18 platen v oljni tehniki, katerih večina je

RAZSTAVA
FOTOGRAFIJ

»Delo in glasba«

V Bežigrasjski galeriji je bila od 8. do 30. novembra odprta razstava fotografij Društva fotografskih delavcev Slovenije. Razstavo so posvetili 40-letnici ZKS, Titovim jubilejem, 60-letnici oktobrske revolucije in 30-letnici Zveze Svobod. Številnim gostom ob otvoritvi je ob spremljavi pianista Milana Stanteta zapel basist Ladko Korošec, uvodni govor pa je imel predsednik ZKO Stane Koman.

Fotografije so okrnjen prikaz družbene razstave, ki je bila lansko leto v Zagorju. Naslov Delo in glasba kaže na to, da so dela nastala v sodelovanju s pihalnim orkestrom iz Zagorja. Prikaz dela na delovnem mestu, doma in amaterskega glasbenega dela opravičuje naslov razstave.

Trinajst razstavljalcev nas je tako prvič v naši galeriji seznanilo z umetniško fotografijo, zato upajmo, da se bomo še srečali s takim umetniškim izražanjem v naši galeriji.

M. Š.

nastala v zadnjih petih letih umetnikove ustvarjalnosti.

»Tokratna razstava del Evgena Sajovica je nekakšen obračun slikarja, rekapitulacija pogledov vse od prvega nastopa do danes. To je slikarjev obračun med dvomi in upanjem, pogled na svoje delo z drugačnega zornega kota, to je slika dolgega, potrpežljivega dograjevanja in izredno opreznega raziskovanja notranjih občutkov ter možnosti za nadaljevanje svojega lastnega dela. Evgen Sajovic je v barvi ekspresiven in moderen, hladen in čustven, prepleten z barvnimi problemi raziskovanja odnosov na relaciji zeleno-zeleno, zato ga lahko primerjamo s tistimi glasbeniki punktualisti, ki raziskujejo možnosti tako ozkega, kakršnega jim nudi polton.« (A. Pavlovec)

Evgen Sajovic je diplomiral na zagrebški Akademiji in se študijsko izpopolnjeval v Parizu. Veliko je sodeloval kot ilustrator v različnih časopisih in revijah. Dolga leta je bil tudi honorarni predavatelj na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani.

Razstava v Bežigrasjski galeriji je njegova deseta samostojna predstavitev javnosti, poleg tega pa se je udeležil tudi številnih skupinskih razstav doma in v tujini. Sajovčeve slike si obiskovalci lahko ogledajo do 24. decembra.

M. B.

KO PRIDE BIBLIOBUS V PODGORICO

Potujoča knjižnica jim odpira vrata v mogočno zakladnico lepote in znanja

Francka, Jasna in Lea pripovedujejo, kako izbirajo knjige za domače čtivo in kar tako – Tudi za teto vzamejo kaj primernega

Kadar se enkrat ali dvakrat mesečno na skromno odmerjenem parkirišču pred samopostrežno trgovino v Podgorici ustavi orjaški bibliobus oziroma potujoča knjižnica, se ob njej zberejo številni mladi vedoželježi. Med njimi je tudi nekaj starejših občanov, čeprav se še precejšen del prebivalstva tega skrajnega severozahodnega dela bežigrasjske občine ukvarja s kmetijstvom.

Med drobižkom, ki je zadnjič stikal med policami, založenimi s pravljicami in mladinskimi zgodbami, so bili tudi Francka Jereb in Lea Ježek, četrtošolki podružnične osnovne šole Janka Bizjaka iz Šentjakoba ter tretješolka Jasna Kovač.

Najprej se začudim, češ, mar niso že »prevelike« za pravljice (Nekoč je živel kralj...), a kaj kmalu se izkaže, da je to razmišljanje napačno in taka bojazen čisto odveč. Dekleta so namreč v teh treh, štirih letih, odkar se spomnimo, da znamo brati in odkar prihaja sem potujoča knjižnica, poleg kraljev in kraljičen, čarovnic in dobrih vil spoznale že celo vrsto sodobnih mladinskih povesti in zgodb iz NOB.

Zelo praktično se jim zdi, ker si v potujoči knjižnici lahko izberejo knjige za domače čtivo. Zdaj berejo Pestrno, (»okoli 80 strani je debela, to prebereš mimogrede«), pa Kekčeve ukane, Marti-

na Krpana... Prepirajo se za eno od njih, ali je obvezno čtivo ali ni ali še bo. Toda nič ni narobe, če knjigo preberejo neobvezno. Pomembno je, da potrebujejo knjige kot druge vsakdanje reči, kruh, obleko... Tega deklice niso povedale tako dobesedno. Po otroško preprosto in neposredno so se v trenutku vživele v »deklčo, ki so jo klicali Leni in v Špelo, ki je svoj dnevnik skrila v votel valjar, katerega ji je bila podarila teta; pa spet Atomčka iz neke znanstvene centrale, ki so ga bili poslali na sonce, pa je po žarkih splezal na zemljo...«

In še in še so pripovedovale. Francka se spomni zgodbi, ki jo je že prebrala,

Jasna brž potrdi, ah saj res, tudi ona je že prebrala in Lea kajpada tudi. Jasna si sposodi knjige še za teto, »ki na listek napiše pisatelja«. S starejšim bratom pa si knjig ne izmenjujeta, kajti on bere »indijanske zgodbe in stripe«. Za te pa se dekleta ne zanimajo preveč. »No, saj je že fino, če se malo bolj naučiš srbohrvaščine,« potrdijo, toda ta literatura jih za zdaj ne privlači.

Lea pravi, da v mesecu dni prebere kar osem knjig, Francka in Jasna pa kakšnih pet ali šest. In ko jih povprašam, kako gre kaj v šoli, se spogledajo in skomignijo z rameni. Cvekov, dvojki in trojki v glavnem ni v redovalnicah, sem in tja znajo biti včasih zoprne kakšne stavčne analize ali poglavja iz prirode in družbe, drugače pa ni težav.

D. B.



Francka, Jasna in Lea

Razkošje barv v avli Krke

Razstavlja akademski slikar Jože Meglič

Avla Krke na Titovi 99 je ponovno prizorišče likovne razstave, to pot del akademskega slikarja Jožeta Megliča. Obiskovalca prevzame ob ogledu razstavljenih del intenzivnost barv, ki jih avtor uporablja pri upodobitvi krajskih motivov iz Zasavja.

»Iz Megličevih slik je moč razbrati, da ga enako kot človek s svojo spolnostjo vznemirja tudi narava. V njej zato ne razkriva samo romantičnih koticov ter čudovito odprtih panoramskih pogledov, ampak se prepušča

tudi vtisom posledic njene nasilne preobrazbe. Industrijski pejzaž je nedvomno povsem sodobna tema in prav zato tudi v Megličevem slikarskem konceptu najbolj pod vplivom trenutno prevladujočih likovnih tendenc. Zdi se, da je celotno umetniškovo odlično delo tudi delček tiste jasne preobrazbe, ki jo s svojo umetniško občutljivostjo mojstrsko razkriva v slikah.« je ob razstavi zapisal likovni kritik profesor Mirko Juteršek.

Jože Meglič je bil rojen v Lo-

mu nad Trzičem. Leta 1964 je diplomiral na akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, leta 1966 pa pri profesorju Maksimu Sedeju končal specialko za oljno slikarstvo. Trenutno dela kot likovni pedagog na osnovni šoli v Šmartnem pri Litiji, kjer tudi živi. Svoj atelje ima na gradu Bogenšperk pri Litiji.

Javnosti se je predstavil že z več samostojnimi razstavami, sodeloval pa je tudi pri skupinskih razstavah po domovini in tujini. Leta 1966 je prejel Majsko nagrado Zveze študentov Slovenije.

Ob otvoritvi razstave, ki je bila posvečena dnevu republi-

kultura



ke, je spregovoril likovni kritik prof. Mirko Juteršek ter izrazil ugodno kritiko o avtorjevem ustvarjanju. Obiskovalcem se je ob otvoritvi predstavila še samorastniška grupa pesnikov Gradišče iz Ljubljane in prebrala nekaj svojih del, ki so navdušila.

Razstava Jožeta Megliča bo odprta do 30. decembra.

FANI BREČKO

Korošice so nas navdušile

Obirski ženski oktet je prepeval v štirih krajevnih skupnostih

Novembra so v naši občini gostovale pevke s Koroške onstran Karavank. Krajanji so Obirski oktet pristrčno pozdravili v štirih KS.

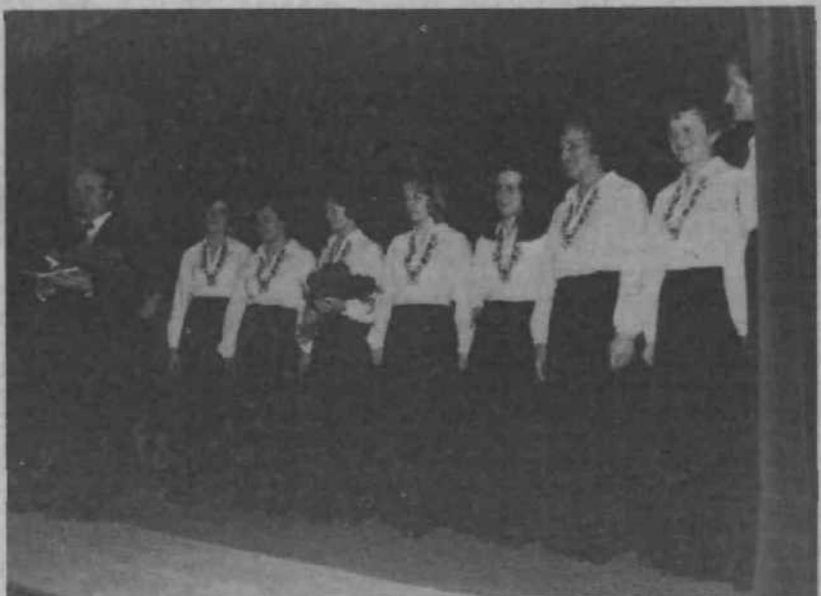
11. novembra so zapela dekleta na šoli Danile Kumarjeve krajanom Posavja. Nepozabno je bilo srečanje pionirjev in njihovih staršev z osmimi pevkami in njihovim vodjo Valentinom Polanškom. Pevke in njihovega prizadevnega vodjo je v imenu OK ZKS po koncertu obdaril s knjižnim darilom predstavnik ZKS Bežigrad Danilo Jurca. V prijateljskem pomenu, ki je bil v zbornici šole, so gostje iz edele, da je bila šola v kateri so nastopile, zgrajena s samoprispevkom; zelo so bile navdušene nad tem.

Zvečer so pevke z Obirskega nastopile še v Savljah, kjer so tudi navdušile številne obiskovalce. Pristrčna in iskrena pesem je bila nagrajena z dolgotrajnim aplavzom.

18. novembra so nam Korošice spet zapele. Valentin Polanšek, pesnik in borec za pravice Slovencev v Avstriji, avtor zbirke Karantanske, je uspešno nastopil s svojimi dekletji in ženami na osnovni šoli Franca Ravbarja v Dolu. Zvečer pa smo oktet poslušali še v kmetjskem domu v Beričevem. Na tej zadnji prireditvi je goste pozdravil predsednik ZKO Bežigrad Stane Koman.

Vsi štirje nastopi so bili posvečeni 60-letnici oktobrske revolucije in 30-letnici Zveze Svobod. Učenci osnovnih šol so pripravili program ob vsakem nastopu, prav tako tudi člani društev v Savljah in Beričevem. Vse nastope so skupaj pripravili OK ZKS, ZKO, krajevne skupnosti, osnovni šoli in društvi. Urška, Marica, Justina, Marta, Vida,

Mici, Greti in Zalika so rade prišle med nas za Bežigrad, zato upamo, da ne zadnjič, saj ne bomo pozabili nepozabne pesmi, ki poje o pozdravu in slovesu ter o ponovnem snidenju. Ob koncu lahko ugotovimo, da nas je pesem še bolj zblížala in manifestirala globoko prijateljstvo med rojaki z obeh strani meje.



Pevke s Koroške z vodjem Valentinom Polanškom.

Za začetek skoraj 3000 knjig

Knjižnica v Savskem naselju je odprta ob sobotah dopoldne

Ne le, če bo dovolj knjig, sprašujemo se tudi, ali bo dovolj, če bo knjižnica v novem domu krajevne skupnosti Savsko naselje odprta zgolj ob sobotah od 9. do 12. ure. Za začetek je kar vzpodbudno! Še zlasti, če bo bralcev dovolj.

Alenka Zupan, vodja bežigrasjske knjižnice, katere podružnica je v Savskem naselju, nam je povedala:

»Knjižnica je zares potrebna v takem naselju, kot je Savsko naselje. Saj je tam dovolj občanov, ki radi berejo, in upam, da jih bo zdaj še več!«

Knjižnica v Savskem naselju ima 2914 knjig. Med temi jih je 800 s področja družbenopolitičnih ved in prav toliko za mladino. Bo dovolj, če bo knjižnica odprta zgolj ob sobotah, saj je tedaj ljudi v naselju zelo malo, ker hodijo na vikende?

»Tega se zavedamo, toda naša kadrovska zmoglost ni taka, da bi bila knjižnica odprta lah-

ko še kakšen dan v tednu. Potrebovali bi še enega uslužbenca oziroma knjižničarja,« pravi Alenka Zupan.

Da je Savsko naselje dobilo tudi knjižnico, je brez dvoma velika pridobitev. Številni krajanji bi si prav gotovo raje sposojali knjige, kot jih kupovali. Vendar pa sobotni obratovalni čas bržkone ni ustrezen.

Tu bo prav gotovo treba še nekaj storiti, predvsem pa se pogovoriti z ustreznimi družbenimi dejavniki v občini.

I. A.

Pisma bralcev pošiljajte na naslov:

»ZBOR OBČANOV«, STANIČEVA 41, 61000 LJUBLJANA

Pripišite popoln naslov; objavljena pisma honoriramo.